SJORS

van de Rebellenclub

6 MEI 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 18

VAN ALLES WAT

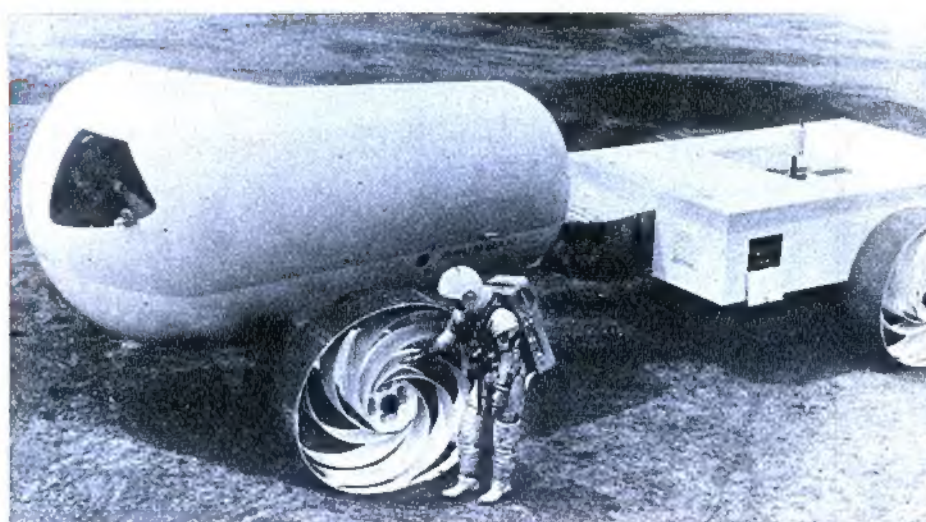
BIJ DE VOORPLAAT

Jim de cowboy en zijn trouwe vriend Heppy hebben hun kamp opgeslagen midden in een gebied dat door vijandige Indianen wordt bewoond. Er dreigt gevaar, maar van welke kant en van wie? Om dat te weten te komen moet je onze strip „Schurken in gevaar" lezen (bladzijde 28-29). Liefhebbers van autosport kunnen hun hart ophalen, want op de bladzijden 16, 17 en 18 brengen we een overzicht van de Ferrariproduktie van de laatste twintig jaar. In onze sterrenserie deze week Tom Jones.

Ter nagedachtenis aan de Curaçaose verzetsstrijder Manuel Carlos Piar, die honderdvijftig jaar geleden stierf, heeft de postadministratie van de Nederlandse Antillen op 26 april deze bijzondere frankeerzegel in omloop gebracht. Ontwerp van M. H. N. de Crasto. Kleuren: zwart en vermiljoen.

De oplossing van onze sportquiz „Wie is deze sportman?" uit het vorig nummer heb je natuurlijk goed. Bedoeld was de bokser CASSIUS CLAY (Mohammed Ali).

MAANWAGEN

Voorlopig is het doel van alle ruimtetochten en -experimenten de maanreis. Maar het zou weleens kunnen zijn dat het reizen naar de maan veel gemakkelijker is dan het zich op die maan voortbewegen. Daarom bestuderen de geleerden al jarenlang de moeilijkheden en mogelijkheden van transport en vervoer op de maan. De Grumman Aircraft Company op Long Island (V.S.) heeft nu een maanvoertuig ontworpen en op een proefterrein worden daar allerlei proeven mee genomen. Dit voertuig is het eerste in zijn soort dat op ware grootte is uitgevoerd; de kosten ervan bedragen driehonderdduizend dollar. Het kan een snelheid van acht kilometer per uur halen. Opvallend aan deze „maanwagen" zijn de wielen, die stuk voor stuk door een elektromotor worden aangedreven. De concurrentie op het gebied van maanvoertuigen is in Amerika groot; op het ogenblik zijn zes firma's maanwagens, maantractoren en maantreinen aan het bouwen. De vraag die iedereen bezighoudt is: welk van die voertuigen zullen de autoriteiten van de ruimtevaart uiteindelijk uitkiezen?

TOM JONES ▶

Deze foto van zanger Tom Jones werd gemaakt op het circuit van Brands Hatch in Engeland, waar Tom onder de toeschouwers was en met spanning de verrichtingen van de coureurs volgde.

OOM DOUWE

door Béoc
IK ZEG ALTIJD MAAR: BLIJF JONG! ZO'N TRUI SCHEELT ME WEL TWINTIG JAAR.

KIJK OOM DOUWE EENS! DOOR WIE HEEFT U ZICH DIE TRUI LATEN AANPRATEN?
DOOR NIEMAND, JAPIE. IK HEB HEM ZELF UITGEZOCHT! MAAKT ME JONGER, HÈ?

DAG, MEVROUW EIKELAAR!
HÈÈÈLP! ENGERD!

DAG, ALLEMAAL!
GROTE GRUTTEN!
EEN NACHTMERRIE!
HEB JE SOMS EEN BAANTJE IN EEN GRIEZELTENT?
DAGBLAD

OOMPJE, WAT EEN TRUI TOCH! EN WAAROM ZO OPZICHTIG?
LUISTER NOU EENS, EVA! IK... IK HEB TOCH OOK HET RECHT OM JONG TE ZIJN!... MET MIJN TIJD MEE TE GAAN!

HÈ, GELUKKIG, OOM, BENT U DAAR? HELEMAAL GEZOND EN ZO? IEDEREEN VROEG, HOE HET MET U WAS. WAT!? AFGRIJSELIJK!
?

MOOI IS DAT! ZOEK IK TOENADERING TOT DE MODERNE JEUGD, WAT GEBEURT ER? IK WORD GEK VERKLAARD... UITGESTOTEN... VERBANNEN! NOG JUIST GOED GENOEG VOOR HET OUDEMANNENHUIS!

EEN KWARTIER LATER...
HEEFT U DIE OUDE TRUI MAAR WEER EENS OPGEZOCHT, OOM?
JA, WANT HET GIET PIJPESTELEN!

IK ZIE HET VERBAND NIET.
JA, HET REGENT, EN DEGENE DIE MIJN NIEUWE TRUI HEEFT OVERGENOMEN, VOELT ZICH ER HEEL BLIJ MEE IN DIT HONDEWEER.
HEE, ZOU DIT NU AL MIJN WINTERVACHT ZIJN?

DE SCHAT IN HET ZILVERMEER

GROTE BEER!
OLD FIREHAND!

DE GROTE MANITOE ZIJ GEPREZEN DAT U ER BENT! GA VLUG IN DIE RICHTING, DAN KUNT U IEMANDS LEVEN REDDEN!

GROTE BEER GAAT NAAR DE HOUTHAKKERS OM VERSTERKING TE HALEN.

EN ZO ZIJN WIJ HIER GEKOMEN.
U HEBT MIJ HET LEVEN GERED!

LATEN WE NAAR DE GEVANGENEN GAAN.

CORNEL KOMT JUIST BIJ.
EINDELIJK HEB IK JE GEVONDEN!

OP DAT OGENBLIK VERSCHIJNEN GROTE BEER EN DE HOUTHAKKERS.

WE DACHTEN DAT JE DOOD WAS, MAAR GELUKKIG LEEF JE NOG!

JA, DANK ZIJ OLD FIREHAND EN GROTE BEER!

WAAR IS CORNEL? IS HIJ DOOD!
NEE, HIJ IS ALLEEN BEWUSTELOOS.

HET BLEEKGEZICHT HEEFT GROTE BEER GESLAGEN. HIJ MOET STERVEN!

STOP! DIE MAN IS VOOR MIJ!
WILT U ZICH OOK OP HEM WREKEN?

JA! EEN PAAR JAAR GELEDEN HEEFT HIJ MIJN VROUW EN MIJN ZOONS VERMOORD!

OOK DIT IS WEER EEN DRAMATISCHE HISTORIE UIT HET VERRE WESTEN.

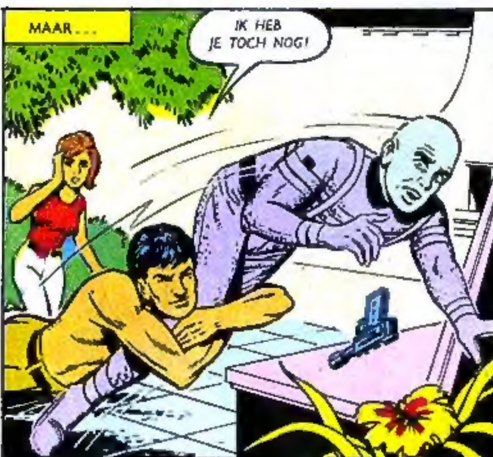

WEET U DAT ZEKER?
JA, VERGISSING IS UITGESLOTEN!

DAN LAAT IK HEM AAN U OVER.

LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

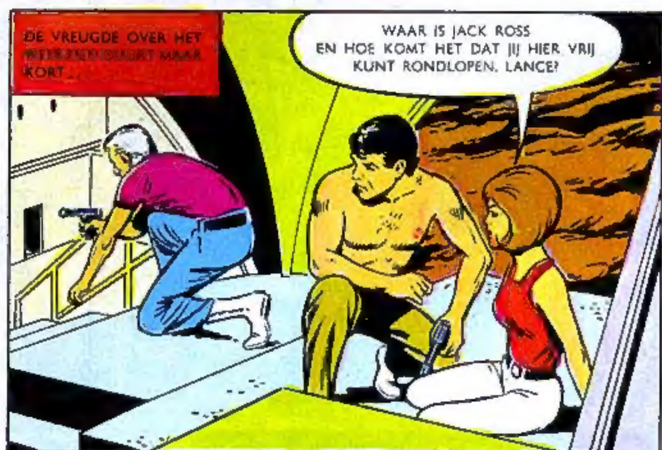

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN: [signature]

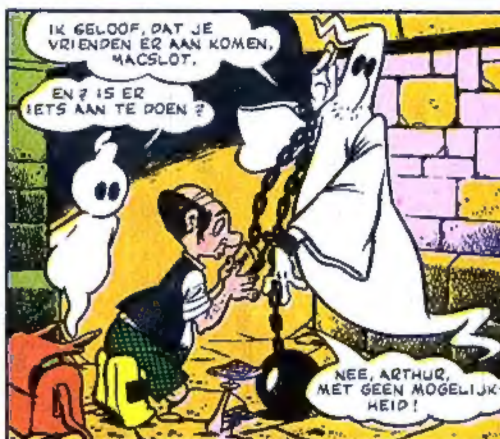
ARTHUR

BIJ HET VERSCHIJNEN VAN ALLE SCHULDEISERS RAAKT DE HERTOG VOLLEDIG IN PANIEK.
ERVANDOOR! EN WEL ZO SNEL MOGELIJK!

DE DRIE OPLICHTERS HEBBEN GEEN TIJD TE VERLIEZEN, ALS ZE WILLEN ONTSNAPPEN AAN DE NADERENDE DORPELINGEN.
NEEM DIE KISTEN MEE! DAN KUNNEN WE MISSCHIEN NOG IETS VAN HET LEVEN MAKEN.

EN DAN TE BEDENKEN, DAT WE ALLEEN MAAR BANG WAREN VOOR DAT SPOOK.

WE NADEREN ONS DOEL. DAARBOVEN LIGT DE HERTOG INGESNOERD.
KOM, WE ZIJN TOCH VRIENDEN VAN HET SPOOK.

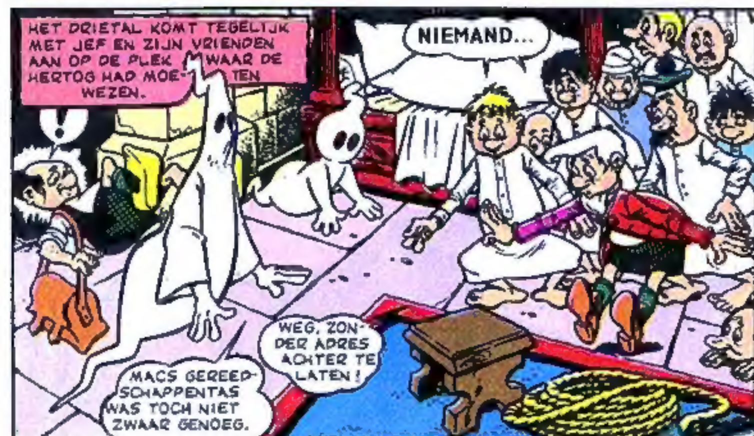

IK GELOOF, DAT JE VRIENDEN ER AAN KOMEN, MACSLOT.
EN? IS ER IETS AAN TE DOEN?
NEE, ARTHUR, MET GEEN MOGELIJKHEID!

ER VALT NIETS AAN TE DOEN. HET SLOT IS AL OPEN. HET HEEFT GEWOON NOOIT DICHT GEZETEN.
WAT?!
HEEE!
ECHT NIET...

ONDER DEZE OMSTANDIGHEDEN LAAT DE BEVRIJDING NIET LANG OP ZICH WACHTEN.
?!?!
DUS U HEEFT VIJFTIG JAAR LANG NIET EENS GEPROBEERD DE SLOTEN OPEN TE MAKEN?

MEN HAD MIJ ZO VAAK VERTELD, DAT HET SLOT MET GEEN MOGELIJKHEID OPEN ZOU KUNNEN...
...DAT IK HET NOOIT HEB GEPROBEERD.
DIE HEEFT OOK WEINIG VOORDEEL VAN DE BENZINEOORLOG!

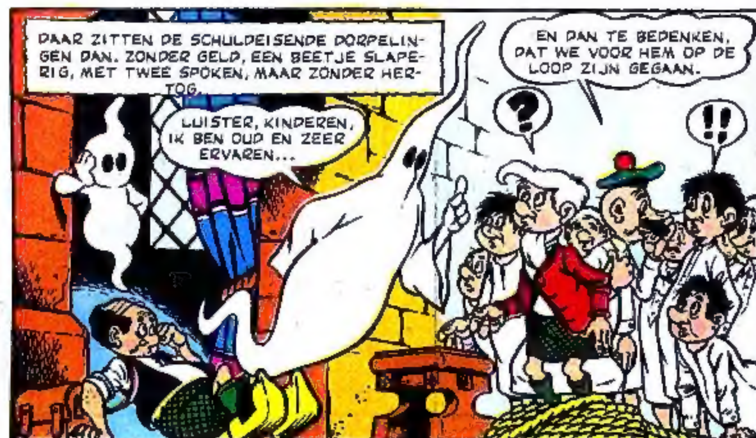

NU U VRIJ BENT, KUNNEN WIJ ONS BEZIGHOUDEN MET DE PROBLEMEN VAN DIE ARME MENSEN.

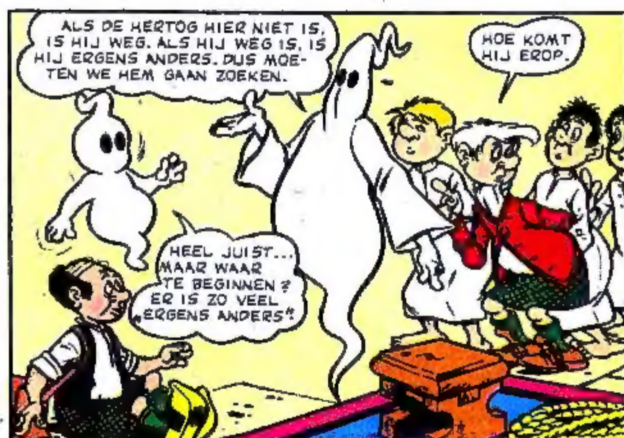

HET DRIETAL KOMT TEGELIJK MET JEF EN ZIJN VRIENDEN AAN OP DE PLEK WAAR DE HERTOG HAD MOETEN WEZEN.
!
NIEMAND...
WEG, ZONDER ADRES ACHTER TE LATEN!
MACS GEREEDSCHAPPENTAS WAS TOCH NIET ZWAAR GENOEG.

INTUSSEN PROBEERT DE HERTOG ER IN DE GEHEIME GEWELVEN MET GELD EN ZONDER SCHOENEN VANDOOR TE GAAN.
NIETSNUTTEN, SCHIET OP! MIJN GELD STAAT OP HET SPEL!
616-169

HET SPOOKJE ZONDER VREES

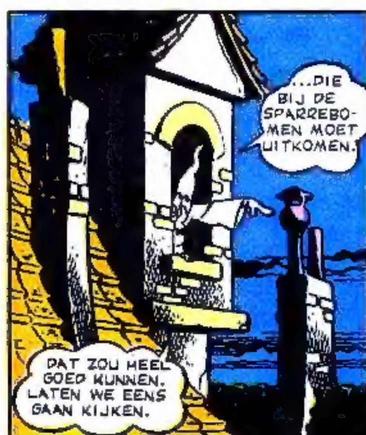

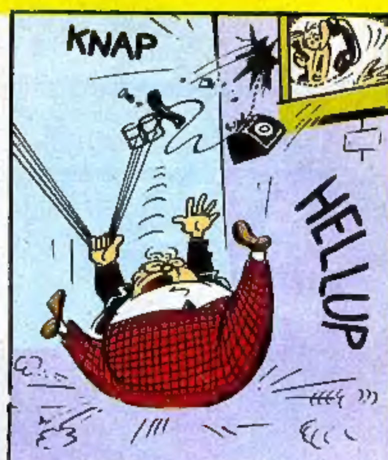

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

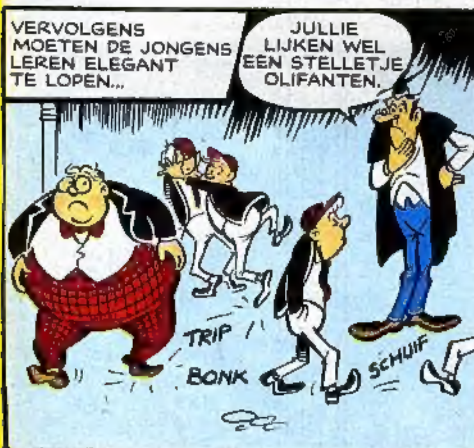

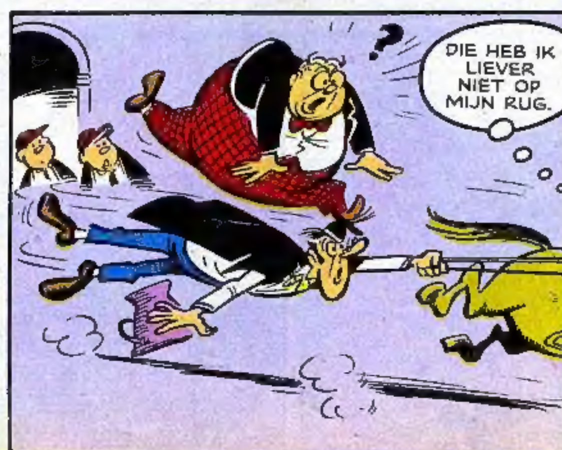

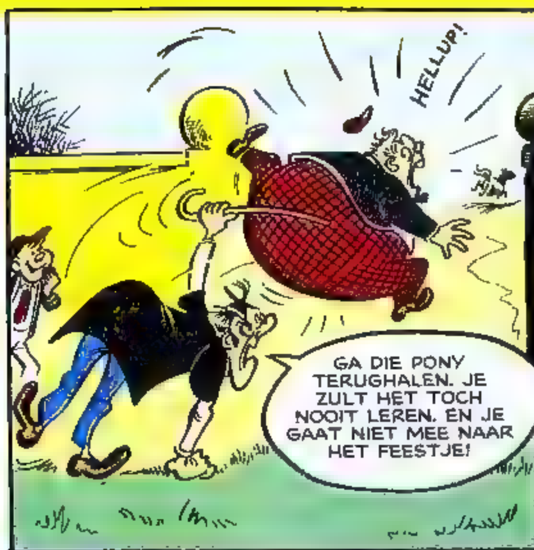

HAHA, ZET HEM OP!
GOED ZO, COWBOY!

HELLUP!
GA DIE PONY TERUGHALEN. JE ZULT HET TOCH NOOIT LEREN. EN JE GAAT NIET MEE NAAR HET FEESTJE!

IN DIE TUSSENTIJD GAAN WIJ NOG WAT OEFENEN
PFFF! IK ZAL HEEL HARD MOETEN LOPEN OM DAT BEEST IN TE HALEN.

KOM TERUG! LELIJK DOM BEEST!

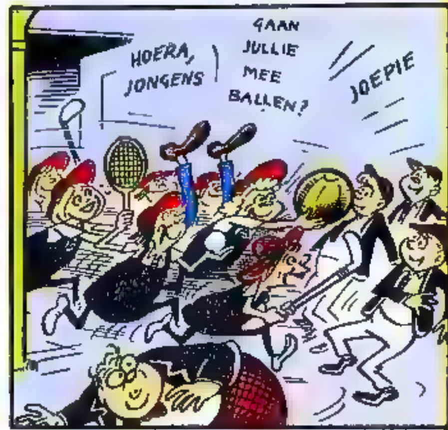

VEEL LATER...
NOU HEB IK HEM BIJNA!

PUFFF! TJONGE, WAT DOEN MIJN ARME VOETEN PIJN!
NOG VELE KILOMETERS NAAR SCHOOL

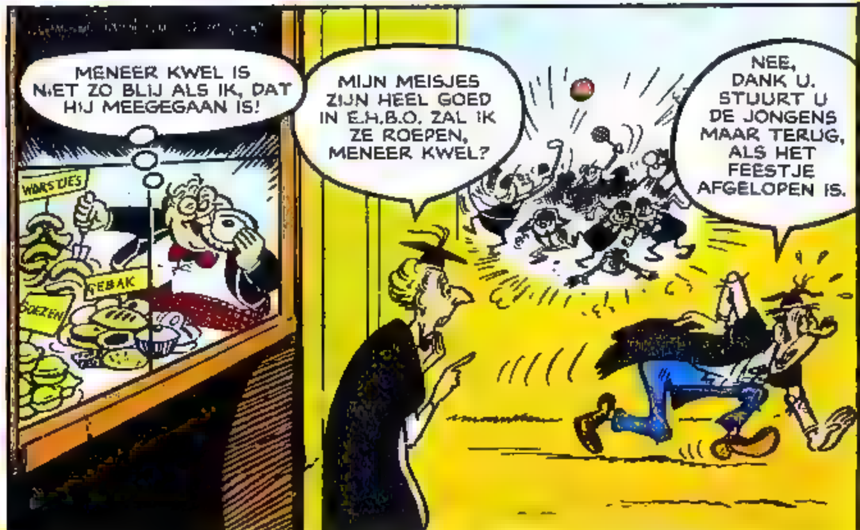

JULLIE HEBBEN UITSTEKENDE VORDERINGEN GEMAAKT. HET IS NU BIJNA TIJD OM NAAR DE MEISJESSCHOOL TE GAAN.
HEE, DAAR KOMT DIE DIKKE AAN!

MET ZIJN ZERE VOETEN MOET BILLIE WEL ELEGANT LOPEN.
GOED ZO, BILLIE. JE HEBT EEN HEEL SIERLIJKE GANG.

EN DUS...
IK BEN BLIJ TE WETEN, DAT JULLIE JE KEURIG ZULLEN GEDRAGEN IN GEZELSCHAP VAN DEZE ELEGANTE JONGEDAMES.
MEISJES-SCHOOL
DAAR ZIJN DIE KNAPEN VAN DE JONGENS-SCHOOL.

HOERA, JONGENS
GAAN JULLIE MEE BALLEN?
JOEPIE

IK WEET EEN VEEL LEUKER SPELLETJE: „ZOEK DE EETZAAL".
EETZAAL

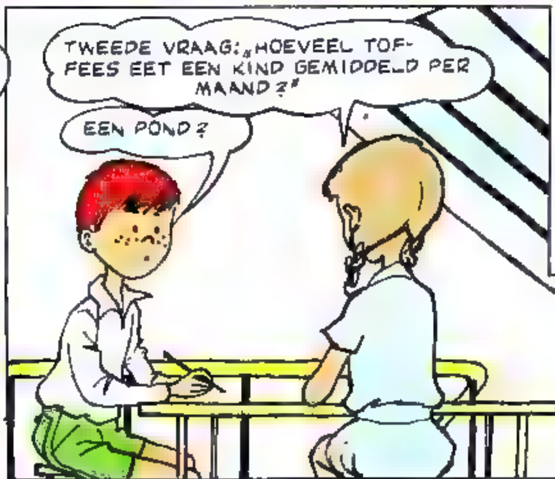

MENEER KWEL IS NIET ZO BLIJ ALS IK, DAT HIJ MEEGEGAAN IS!
MIJN MEISJES ZIJN HEEL GOED IN E.H.B.O. ZAL IK ZE ROEPEN, MENEER KWEL?
NEE, DANK U. STUURT U DE JONGENS MAAR TERUG, ALS HET FEESTJE AFGELOPEN IS.
GEBAK

Veel zoets van Soetekauw

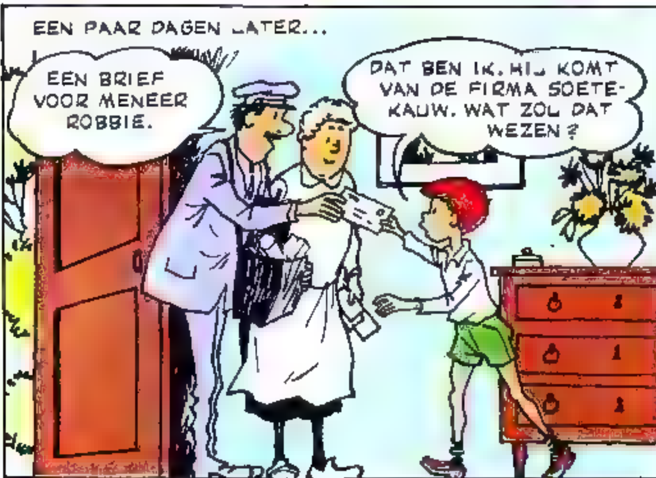

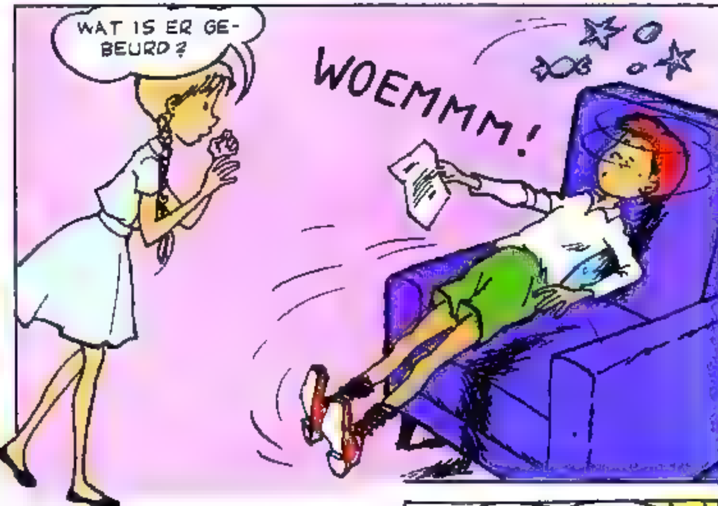

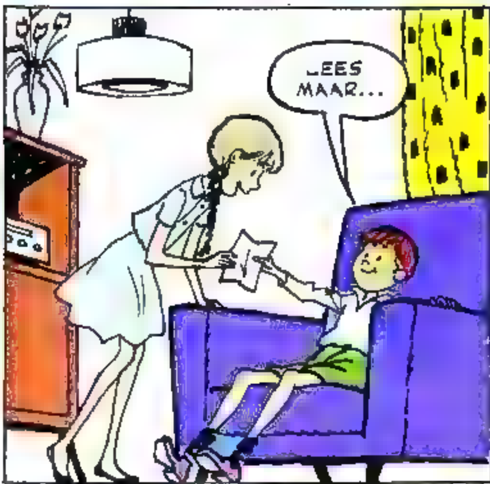

SONJA EN ROBBIE DOEN MEE AAN EEN PRIJSVRAAG, UITGE- SCHREVEN DOOR DE SUIKERWERKFABRIEK SOETEKAUW. ZE DEN- KEN LANG NA OVER ELKE VRAAG EN STUREN DE ANTWOOR- DEN IN.

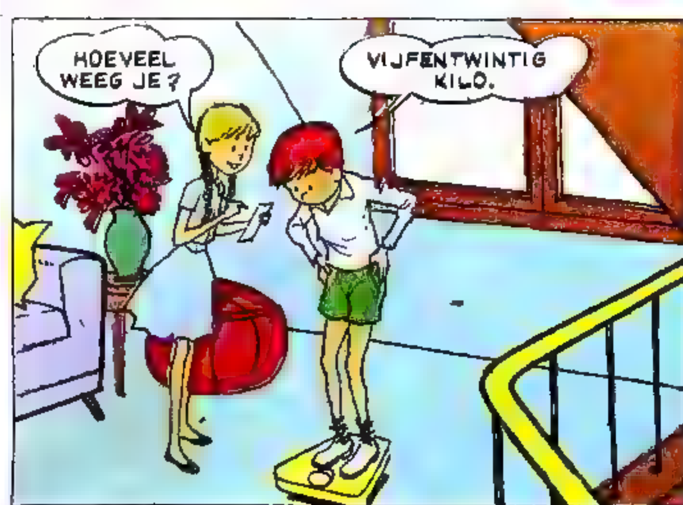

Geachte Jongeheer,

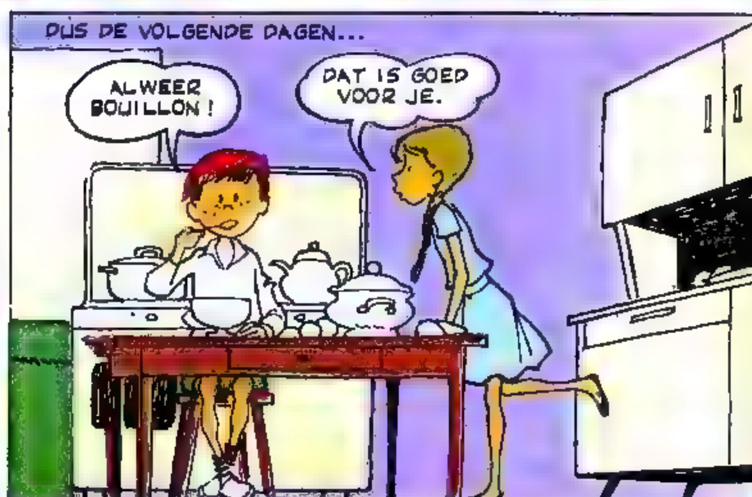
Met groot genoegen delen wij U mede, dat U de eerste prijs hebt gewonnen in onze grote prijsvraag. Deze prijs bestaat hieruit, dat U van ons net zoveel toffees krijgt als U zelf weegt.
Daarom verwachten wij U woensdagmiddag, 10 mei, op ons kantoor om de prijs in ontvangst te komen nemen.
Hierbij tevens onze hartelijke gelukwensen.

De directie,

HOEVEEL WEEG JE?
VIJFENTWINTIG KILO.

DAT IS NIET VEEL. GELUKKIG HEBBEN WE NOG VIER DAGEN DE TIJD OM JE WAT DIKKER TE MAKEN.

MAAR WAAROM MOET IK DIKKER WORDEN?
SUFFIE! HOE MEER JE WEEGT, HOE MEER TOFFEES JE KRIJGT!

DUS DE VOLGENDE DAGEN...
ALWEER BOUILLON!
DAT IS GOED VOOR JE.

EN WAT IS DAT NU WEER?
MACARONI MET KAAS EN HAM EN EEN PAAR WORSTJES.

WOENSDAGMORGEN...
HOEVEEL IS HET NU?
ACHTENTWINTIG KILO EN ÉÉN POND!

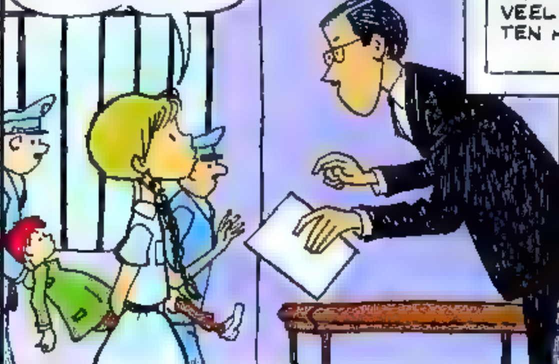
DAN IS ER NIET MEER DAN DRIE EN EEN HALVE KILO BIJ-GEKOMEN. WE GAAN VERDER...

ZEG, WIL JE ME SOMS LATEN PLOFFEN?

JE MOET EENS BEDENKEN, ROBBIE, HOEVEEL TOFFEES ER IN ZO'N SCHAAL GAAN...

DE ARME ROBBIE KAN ZICH NOG NAUWELIJKS BEWEGEN..

MAAR ALS HIJ OP DE WEEGSCHAAL VAN DE JURY STAAT...
NEGENENTWINTIG EN EEN HALVE KILO !
ZEG, WAT MANKEERT HEM ?
HIJ WORDT NIET GOED !

HET ZAL WEL VAN DE OPWINDING ZIJN...
NATUURLIJK IS ROBBIE ZIEK, OMDAT HIJ TE VEEL GEGETEN HEEFT.

MAAR HIJ KRIJGT ZIJN NEGENENTWINTIG EN EEN HALVE KILO TOFFEES.
DANK U NAMENS ROBBIE.

ALS ROBBIE THUISKOMT, HEEFT HIJ NOG MAAR ÉÉN WENS: NAAR BED.

SONJA PROFITEERT VAN DEZE TOESTAND DOOR ZO NU EN DAN IETS VAN DE ENORME VOORRAAD WEG TE WERKEN.
ACH, JE EET MAAR RAAK, HOOR !

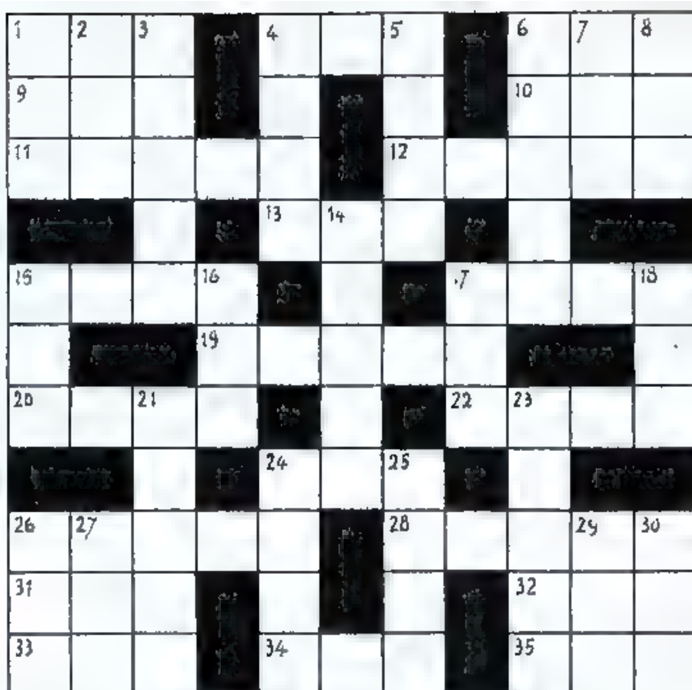

DAT DOET SONJA DAN OOK, MET ALS GEVOLG...
OOO, MIJN ARME MAAG, VERSCHRIKKELIJK !

EN ALS EVEN LATER DE JOURNALISTEN KOMEN KIJKEN...
WIJ ZOUDEN GRAAG EEN INTERVIEW HEBBEN MET DE WINNAAR EN ZIJN ZUSJE.
JA... EH... DAT KAN WEL, MAAR ZE LIGGEN OP BED

U BENT DAN WEL DOL OP TOFFEES, NIET ?
PRAAT ME ER NIET VAN !
BÄÄH !
einde

wie puzzelt er mee?

KRUIS-WOORD-PUZZEL

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordpuzzel

```
POOK D PELS
IJS I VOOR BG
P UNO ROT P
AB RAD ES
PA IMMER AN
RUM E UIT
ID PUREN AP
EM NIJD IN
R GEI EEK N
IA MEENT ME
TOOS K SPIL
```

Zoek de verschillen

1 Afmeting van het naambord
2 Lengte paal boven naambord
3 Schaduw op paal onder naambord
4 Schaduw op rotsen op voorgrond
5 Geweer van Marsman
6 Oor van Marsman
7 Gezicht van Marsman
8 Stenen links van naambord
9 Steen voor astronauten
10 Wolken

S-s-puzzel

1 SJEES
2 SLUIS
3 SMOES
4 SNOES
5 SPIES
6 SPITS
7 SPONS

Visitekaartje

STENOTYPISTE

Raadsel

De elektrische deurbel.

Horizontaal:

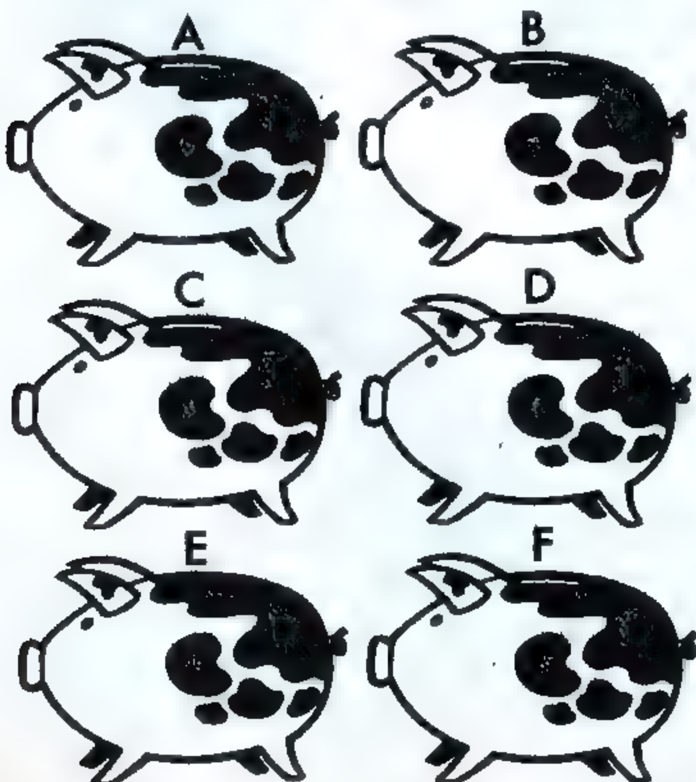
1 Draagbare platte buidel
4 Uiting van droefheid
6 Bekende Britse radio-omroep
9 Grappig zoogdier
10 Gard
11 Kleine gedroogde zuidvrucht
12 Gelijkmatig
13 Afdruk van een gegraveerde plaat
15 Produkt, dat onder andere wordt gebruikt om water zacht te maken
17 De eerste mens
19 Aardrijkskundige afbeelding
20 Schadelijk knaagdier
21 Rivier die door België en Nederland stroomt
24 Oosterse vorst en bevelhebber
26 Het derde gedeelte van een etmaal
28 Ternauwernood
31 Jongensnaam
32 In hoge mate
33 Seconde, ogenblik
34 Wiel
35 Nederlands (afk.)

Verticaal:

1 Deel van een boom
2 Bloeiwijze van het koren
3 Voorwerp om iets vast te steken
4 Deel van een toneelstuk
5 Schor
6 Vernieling door vuur
7 Reuzenslang
8 Klein vertrek
14 Langzaam
15 Rekenkundige opgave
16 Zware bijl
17 Atmosfeer (afk.)
18 Veel voorkomend vogeltje
21 Verafgode persoon
23 Hooggebergte in Europa
24 Bloedvat
25 Karakter
26 Vrouwenstem
27 Verzamelnaam voor nuttige huisdieren
29 Vorm van: eer
30 Rijksgebouwendienst (afk.)

Wie heeft scherpe ogen?

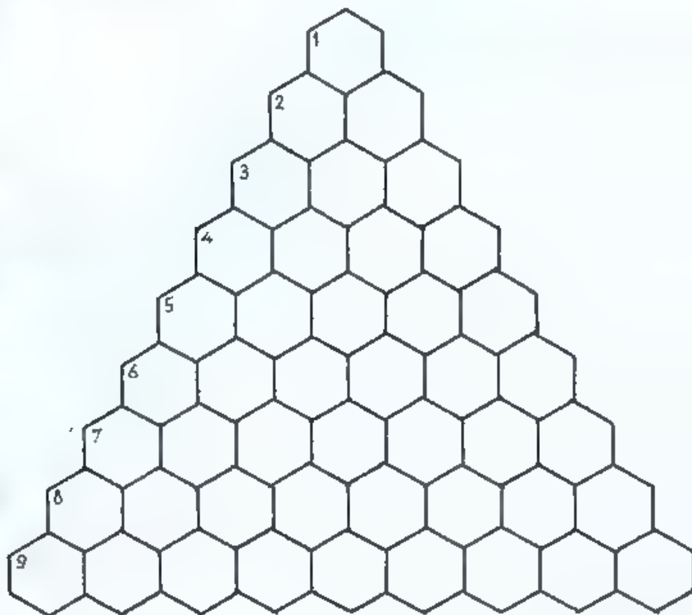
Zo op het oog zijn deze zes spaarvarkens precies eender, maar dat is gezichtsbedrog. Een van de varkens wijkt van de andere af. Welke?

HONINGRAATPUZZEL

In deze honingraat moeten woorden worden ingevuld volgens onderstaande omschrijvingen. Als je de goede woorden hebt gekozen, kun je aan beide zijden van de honingraat, bovenaan te beginnen en dan schuin naar links- en naar rechtsonder, twee woorden lezen. Het linkse is een prettige boottocht, het rechtse betekent onheil en tegenslag.

1 Medeklinker
2 Onder andere (afk.)
3 Nominaal (afk.)
4 Kleine gemeente
5 Dun velletje
6 Begin van een voetbalwedstrijd
7 Italiaanse vorm van Antonius
8 Officiële feestelijke ontvangst
9 Horizontaal bovengedeelte van een tafel

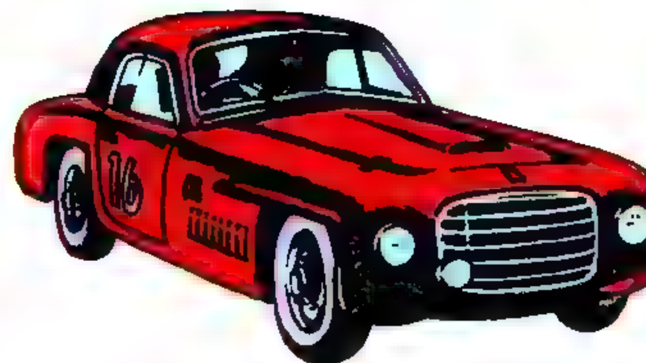

Twintig jaar FERRARI

1947 — De eerste auto van Ferrari, de 125, die vele wedstrijden heeft gewonnen met aan het stuur de coureurs Nuvolari en Cortese.

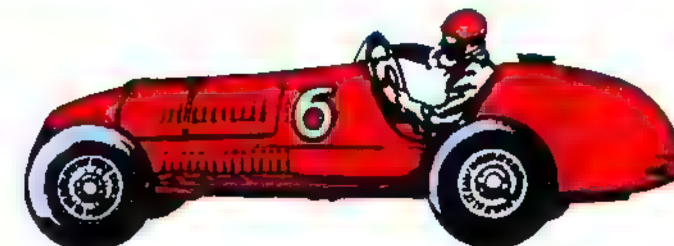
Op het gebied van sport- en racewagens is de naam Ferrari wereldberoemd. Deze week besteden we aandacht aan dit grote Italiaanse automerk. We geven een overzicht van de renwagens die Ferrari tussen 1947 en 1967 heeft ontwikkeld. In dit verslag kom je alle grote wagens van Ferrari tegen met de prestaties die er in de loop van de tijd mee geleverd zijn. Bovendien vind je de namen van wereldberoemde coureurs die voor de Ferraristal hebben gewerkt.

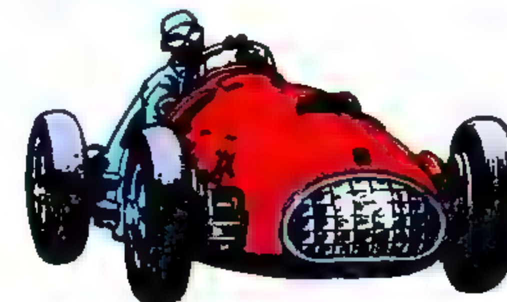
1948 — De eerste berlinetta van Ferrari met een motor van tweeduizend cc.

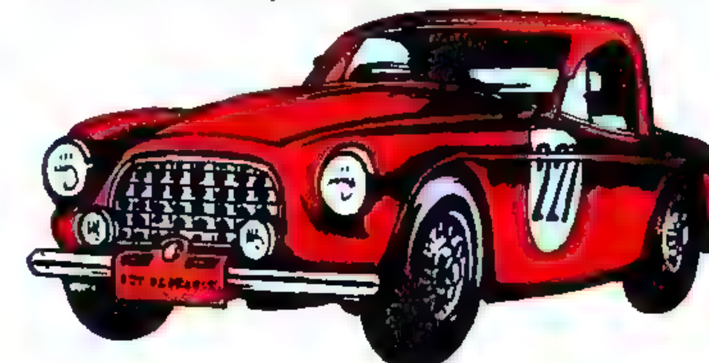
1966 — De drie-liter-formule 1 van Scarfiotti bevestigt het succes van twintig jaar autorennen met Ferrari door de overwinning op het circuit van Monza.

1949 — Introductie van de monoplace formule 2, bestuurd door Gigi Villoresi.

1950 — Een grote Ferrari en een grote renner, Alberto Ascari, zijn de overwinnaars in diverse races.

1951 — De Ferrari 212 Export behaalt zijn meest geruchtmakende overwinning in de Grote Prijs van Frankrijk.

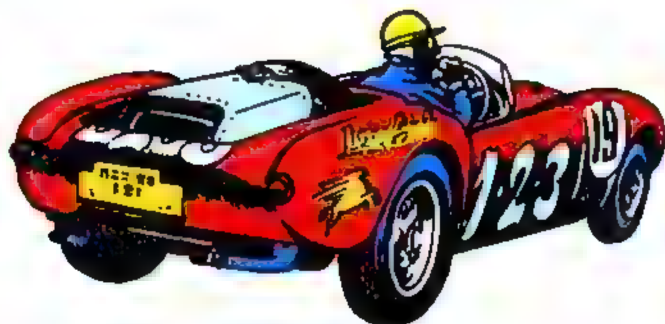

1952 — Met de formule 1 behaalt Alberto Ascari voor het eerst voor Ferrari het wereldrecord.

TWINTIG JAAR FERRARI

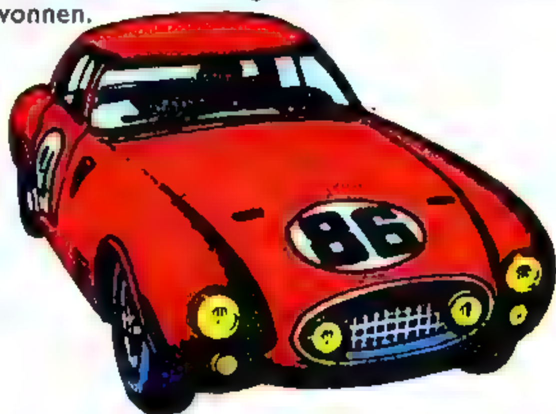
1953 — De berlinetta 375, waarmee Farina en Hawthorn het wereldrecord behalen. (Let op de moderne lijn.)

1954 — De moeilijkste race ter wereld, de ronde van Mexico, wordt door Maglioli met de Ferrari 375 plus gewonnen.

1956 — Een ander model met wereldfaam met aan het stuur de onvergetelijke Fangio.

1957 — De 250 GT, een ongelooflijke wagen met Gendebien aan het stuur, verbrijzelt alle records.

1958 — Ferrari stelt een supersnelle formule 1 ter beschikking van Hawthorn, die er de vierde wereldtitel mee wint.

1960 — De beroemde „rode kop", waarmee Ferrari voor de achtste keer de wereldtitel verovert.

1961 — De squalo, waarmee in de formule 1 Phil Hill zijn vijfde wereldbeker wint.

1962 — Scarfiotti bezet in de nieuwe 196 SP de eerste plaats in vele races.

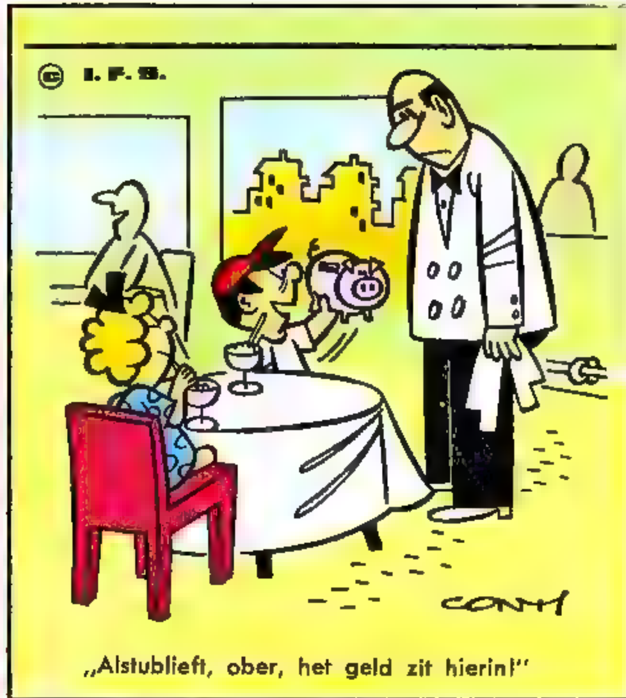
1964 — In de formule 1-156 van Ferrari behaalt Lorenzo Bandini zijn eerste grote overwinning in Zeltweg.

1965 — In zijn Dino 206 weet Scarfiotti in het bergkampioenschap al zijn achtervolgers op een afstand te houden.

EVEN LACHEN

„Karel!"

„Alstublieft, ober, het geld zit hierin!"

„Goedemorgen, meneer! Bent u soms moe en lusteloos?"

„Als de vogels het kunnen, kunnen wij het ook! Het is alleen een kwestie van trainen!"

„Dat is mijn zoon. Hij is voor zichzelf begonnen."

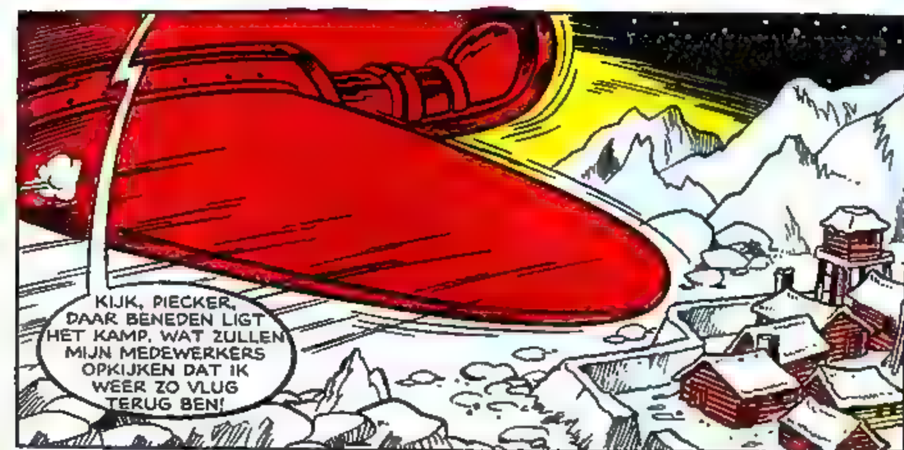

„Mam! De nieuwe meubels zijn er!"

DINKIE DOOR CAROL VOGES

Het geheim van de grot

door Ruth Park
tekeningen Jean Sidobre

11

KORTE INHOUD: Dunk en Brownie wonen op een vervallen boerderij in Nieuw-Zeeland, die hun vader geërfd heeft van hun oudoom Angus. Volgens oom Angus moet er op of bij de boerderij een schat te vinden zijn. De kinderen ontmoeten Tom te Taniwha, een Maori-jongen, en zijn oude grootmoeder, die de boerderij wil kopen. Ze ontdekken een onderaards grottencomplex en gaan op onderzoek uit. In de grotten vinden ze aanwijzingen dat oom Angus hier vaak is geweest. Bovendien vinden ze een vlot. De volgende dag gaan ze weer de grotten in en lopen Tom tegen het lijf. Na een poosje lopen de grotten onder water en hun terugweg is afgesloten. Dunk en Brownie wagen zich in een nauwe tunnel, maar hun moeite is voor niets, want ze vinden geen uitgang.

Tom schudde spijtig zijn hoofd. „Toen jullie in die tunnel waren, ben ik even teruggegaan om te zien hoe het ermee stond. Maar het water staat nog even hoog."

„Hè, laten we wat eten," stelde Brownie voor. Ze knikte met haar hoofd in de richting van de tas van de luchtvaartmaatschappij. Haastig haalde Dunk de boterhammen en een stuk koek te voorschijn. Hij deelde de voorraad in drie porties. Maar Tom schudde zijn hoofd.

„Nee, dank jullie wel. Ik wil niet meedelen. Ik heb helemaal niets bij me om aan jullie te geven. Dat zou niet eerlijk zijn."

„Stel je niet aan, man, eet op!" commandeerde Dunk en hij duwde een boterham in Toms hand. Zonder verder tegen te stribbelen at Tom de boterham op. Die twee Australiërs waren toch wel echte vrienden.

„Hoe laat is het, Tom?" wilde Dunk weten.

„Over tweeën."

„Zal je grootmoeder zich niet afvragen waar je blijft?"

Tom keek even verlegen voor zich uit. Toen zei hij: „Ik denk dat ze het wel zal begrijpen. Maar ze weet natuurlijk helemaal niet dat ik de ingang van de grotten heb gevonden."

„Dat spijt me," zei Brownie moedeloos. „Er is dus ook geen kans dat we hulp van een Maorireddingploeg krijgen."

Zonder te spreken aten ze het brood en de koek op. Brownie merkte dat Tom beide zaklantaarns en de stormlamp had uitgedaan. Ze zaten bij het schaarse licht van een van oom Angus' toortsen. Deze lichtbesparing bezorgde haar rillingen. Tom deed het niet voor niets. Zouden ze werkelijk zo lang in de grotten gevangen kunnen zitten tot al hun licht opgebruikt was? Hoe zouden ze dan in volslagen duisternis de weg terug kunnen vinden?

Tersluiks keek Brownie naar Tom. Hij zag er net zo gehavend uit als Dunk en zij. Maar ondanks zijn schrammen en kapotte kleren straalde hij vertrouwen en kracht uit. Brownie moest weer aan de eerste avond denken, toen Tom naar de Drie Mijlen kwam om Chicken eten te geven. Dunk en zij waren blij geweest met hun nieuwe vriend. Maar die blijdschap was snel verdwenen toen zij merkten dat de Maori's hen bang trachtten te maken. Hoe had Tom dat toch kunnen doen? Of... of zouden Dunk en zij zich vergist hebben? Ze hoopte het toch zo! Maar hoe het ook was, ze zaten nu alle drie in hetzelfde schuitje en het was niet bepaald een plezierige schuit. Stel je eens voor dat het water nooit meer zou zakken?

Brownie verwierp deze laatste griezelige gedachte meteen weer. Dat kon niet: overal om hen heen waren tekenen van oom Angus. Waarom zou het dan nooit bij hem gebeurd zijn en nu opeens wél bij hen?

Zwijgend zaten ze bijeen. Dunk zag er dodelijk vermoeid uit. Het witte gezicht van haar broertje deed Brownie opeens een besluit nemen. Ze moest maar hopen dat haar vertrouwen in Tom niet beschaamd zou worden.

„Tom," zei ze aarzelend, „we hebben een soort... tja, je kunt het geen kaart noemen. Het is een ruwe tekening van de grotten."

„Heeft je oom die gemaakt?"

„Ik veronderstel van wel. Maar ik geloof niet dat we er veel aan zullen hebben."

Ze haalde het smoezelige vodje te voorschijn. Uit de grond van zijn hart zei Dunk: „Ik ben blij, Brownie, dat je met dat ding op de proppen komt. Ik had niet verwacht dat je het zou doen."

Zonder iets te zeggen nam Tom het kaartje van Brownie aan. Met zijn grote wijsvinger volgde hij de weg die zij van de ingang af hadden genomen.

„Hier is het nest van het varken en hier de muur van de druipsteenkegels. Dan hebben we daar de grote grot en de rivier. Zo komen we door de tunnel, die nu dus onder water staat, en waar belanden we dan?"

Brownie, die aandachtig had toegekeken, zei: „Dit is natuurlijk de glimwormgrot en dit is de grot, waarin we ons nu bevinden."

„Ja, maar valt je niet iets op? Je oom heeft ook grotten aangeduid, die aan de andere kant van de rivier liggen." Even keek Tom peinzend voor zich uit. Toen zei hij opgewonden tegen zijn Australische vrienden: „Ik heb niets gezien. En jullie?"

Brownie schudde haar hoofd. „Naar mijn idee was er aan de overkant van de rivier een lage muur, die achter een smal strandje lag. Ik heb beslist geen grot gezien."

Hoopvol zei Tom: „Wel, we kunnen in elk geval eens poolshoogte gaan nemen. We moeten gewoon op het vlot naar de andere kant gaan. Wat een geluk dat we dat vlot hebben, jongens."

Moeizaam hesen ze zich overeind. Tot haar misnoegen bemerkte Brownie dat haar enkel weer begon op te zetten. Dunk waggelde als een gans met zijn ene voet in een schoen en zijn andere voet bloot. Tom ontfermde zich over hun bezittingen. Hij had zijn optimisme hervonden. Vrolijk riep hij uit: „Misschien leiden deze grotten wel naar die kuil, waarin Dunk is gevallen. We kunnen wel niet uit die kuil klimmen, maar we kunnen wel roepen."

Dunk haalde zijn schouders op.

„Laten we maar afwachten waar we belanden. Ik ben in elk geval blij dat we weer iets kunnen ondernemen. Ik vond het helemaal geen leuk idee dat we hier zouden moeten blijven tot het water gezakt was. Hè, waarom heeft oom Angus toch niet een groter stuk papier gebruikt!"

„Wees blij dat hij íéts heeft gebruikt," zei Brownie snibbig. Haar voet deed weer verschrikkelijk pijn toen ze omlaag en omhoog moest klauteren langs de druipsteenformaties. Toen ze bij het water kwamen, zagen ze dat het nog even hoog stond als voorheen.

De glimwormpjes die hoog tegen de rotswand zaten, verspreidden weer hun bleekgroene licht. Maar zodra het licht van de zaklantaarn door de grot gleed, doofden zij hun schijnsel.

Brownie keek naar de forse gestalte van Tom. Wat was ze blij dat hij bij hen was! Zonder hem was alles nog veel erger geweest. Ze bewonderde het gemak, waarmee hij het vlot in het water duwde en haar hielp bij het opstappen.

„Ik ben bang dat het geen drie personen houdt, Dunk," zei hij. „Jij moet maar even hier wachten en ons bijlichten."

Dunk, die een toorts in de hoogte hield, leek precies een karikatuur van het Vrijheidsbeeld bij New York, dacht Brownie, toen ze met Tom naar de overkant voer.

„Toen wij hier kwamen," vertelde Brownie, „leek deze grot precies een sprookje. Het glinsterde als de Melkweg; nee, wel als duizend Melkwegen tegelijk. Wat zal vader wel zeggen als hij het ziet? En al die andere mensen, als wij de grotten voor het publiek openen?" Met een schuin oogje keek ze naar Tom. Wat zou hij hierop zeggen?

„Brownie, dat moeten jullie niet doen. Laat die grotten toch voor wat ze zijn! Je weet dat mijn grootmoeder een goede prijs voor het land met de boerderij wil geven. Je vader kan het best haar aanbod accepteren."

„Je doet net of geld alles is op deze wereld," wierp Brownie tegen. „Als je eerlijk bent, zul je moeten toegeven dat je deze prachtige grotten moet openstellen, zodat iedereen ervan kan genieten! Ze zullen een van de bezienswaardigheden van Nieuw-Zeeland gaan vormen."

Brownie zag hoe Tom zijn hoofd moedeloos liet hangen. Zacht zei ze: „Waarom vertel je me niet wat je tegen de openstelling van de grotten hebt, Tom? Ik ben openhartig tegenover jou geweest, waarom kun jij het dan niet tegenover mij zijn?"

„Nee," zei Tom somber, „ik kan je niets vertellen. Het is een geheim van ons volk. Wij zijn van verschillende rassen, Brownie. Er zijn dingen, die voor ons bijzonder waardevol zijn en die voor jullie helemaal geen waarde hebben. Ik mag echt niet van je verwachten dat je het zult begrijpen."

Ze hadden de overkant bereikt en Brownie klom op een rotsblok. Het gesprek met Tom had diepe indruk op haar gemaakt. Ze wist niet wat zij van zijn woorden moest denken. Het leek allemaal zo geheimzinnig!

Toen ze zat te wachten tot Tom Dunk had gehaald, voelde ze een zacht briesje in haar nek. Het vervulde haar met nieuwe hoop. Was dit geen bewijs dat er ergens nog een ingang tot de grotten was?

Bij de gedachte dat er nog een mogelijkheid was, die onderzocht moest worden, was Dunk weer vrolijk geworden. Met belangstelling keek hij naar de muur voor zich. Het was een donkere vlakte met dikke sporen van modder erop. Uit niets bleek dat er nog iets achter moest liggen.

„Deze muren zijn bedrieglijk," zei Tom. „We kunnen het best de stormlamp aansteken en elk deel van het opppervlak onderzoeken. Misschien ontdekken we hier of daar een scheur."

„Als je zo gelukkig bent een spleet te vinden," antwoordde Dunk, „moet je heus niet verwachten dat ik er weer in zal kruipen. Ik heb mijn buik vol van scheuren, spleten, tunnels en gangen. Nee, dank je!"

Tom had, lachend om het antwoord van Dunk, de lamp aangestoken. Bij het gezamenlijk licht van de stormlamp en de zaklantaarn zag de muur er niet veelbelovend uit.

Ze trokken het vlot naar een veilig plaatsje op het strand, dat een breedte had van een meter of drie. Toen begonnen ze zorgvuldig de rotswand te onderzoeken. Ze zagen duidelijk waar het einde was van de rivier. In het gesteente zat een spleet, die inderdaad veel weg had van de gleuf van een brievenbus. Door deze gleuf verliet het water van de rivier de grot. Tom had gelijk gehad. Zij zouden nooit van deze weg gebruik kunnen maken.

Opeens slaakte Dunk een vreugdekreet. Hij wees op een spijker, die in de rotsmuur was geslagen, even boven hun hoofden.

„Oom Angus, hoera! Hiep, hiep hoera voor oom Angus."

„Ho, ho, Dunk," temperde Tom zijn vreugde, „houd je even kalm. Wie zegt je dat die spijker naar iets leidt?"

Even uit het veld geslagen haalde Dunk zijn schouders op. Hij zag, behalve die spijker, niets dan donkere schaduwen. Kort beval Tom: „Klim eens op mijn schouders en kijk of er in de buurt van die spijker ergens een opening te bespeuren valt."

Dunk deed wat Tom hem had bevolen. Op de schouders van Dunk staand, liet hij het licht van de lantaarn over de muur glijden. Plotseling viel het schijnsel op de donkere toegang tot een galerij. Dunk schreeuwde van blijdschap.

„Denk je dat die opening groot genoeg is voor mij?" vroeg Tom gespannen.

Dunk nam de maat met zijn handen. „Zij is, laat eens kijken, ongeveer anderhalve meter breed, dus precies voldoende voor jou."

„Dank je voor je compliment," lachte Tom. „Kun je erin komen?"

Zonder enige moeite hees Dunk zich op de galerij. „Wacht even, dan zal ik jullie vertellen wat ik zie."

In het licht van de lantaarn zag hij een gang, waarin hij gebukt kon lopen. Aan de bovenkant hingen talloze naaldscherpe druipsteenkegels, die roze en bruin waren gekleurd. Het leek precies een stenen haarborstel.

„Jongens, je mag hier wel goed uit je ogen kijken," riep Dunk uit. „Je kunt je hier lelijke gaatjes in je bol prikken." Hij stak zijn hoofd naar buiten. „Maar het ziet er veelbelovend uit. Komen jullie, vrienden?"

„Eerst Brownie," zei Tom. „Vooruit, Brownie, klim maar op mijn schouders."

De tranen van pijn sprongen in Brownies ogen toen zij op Toms brede rug klom. Maar ze gaf geen kik. Ze vond dat ze zonder haar voet al genoeg kopzorgen hadden. Op handen en voeten kroop ze in de gang. Dunk was al op pad gegaan. Ze zag hem met gebogen hoofd voor zich uit gaan. Hij leek wel een jachthond. Tom nam een forse sprong en kwam aan de rand te hangen. Zonder enige moeite trok hij zich op en dook toen ook de gang in

„Je bent een flinke meid," zei hij bemoedigend tegen Brownie. „Ik heb heus wel in de gaten dat je last van je voet hebt. Denk je dat je het nog even vol kunt houden?"

„Hét zal wel moeten, denk ik," zei Brownie laconiek.

„Als we dadelijk even gaan zitten om uit te rusten, zal ik een stuk van mijn hemd scheuren en daarvan een steunverband om je voet maken. Dat zal wel een beetje helpen."

„Ben je mal!" riep Brownie verontwaardigd uit. „Je hebt nu al zo weinig aan. Je hebt niet eens een trui, zoals wij. Bevries je niet van de kou?"

„Ik niet, hoor."

Voorzichtig begonnen ze aan hun tocht door de gang. Af en toe zeiden Dunk en Tom een lelijk woord, als zij hun hoofd stootten tegen het naaldachtige plafond. Brownie kwam er beter af. Zij behoefde geen lamp te dragen, zodat zij op handen en voeten door de gang kon lopen. De tas uit het vliegtuig bungelde om haar nek.

Ook deze gang deed denken aan een oud waterkanaal. Aan de muren waren de invloeden van het water te zien Het gesteente was gladgeslepen. Af en toe zag Brownie een versteende schelp, die goed bewaard was gebleven in de wand. Ze leken op de schelpen van riviermosselen. Brownie dacht dat ze misschien nog wel uit een tijd stamden dat Nieuw-Zeeland deel uitmaakte van een nu verdwenen continent.

Er scheen geen eind aan de gang te komen. Ze liepen wel enige kilometers. De bovenkant van de gang varieerde van zeker zes meter tot slechts anderhalve meter, maar de breedte bleef gelijk. De bodem waarop ze liepen en kropen, was enigszins geribbeld, maar zonder scherpe uitsteeksels

Door al het gekruip waren de hele knieën uit de broek van Brownie verdwenen. Ze voelde zich zo smerig en haveloos, dat de moed haar steeds meer ontzonk

Tom keek haar glimlachend aan. ,,Je lijkt precies op een sint-bernardshond, die met een vaatje om zijn nek iemand gaat redden," zei hij.

,,Ja, maar het verschil is dat ik in mijn tas niets te drinken heb," zuchtte Brownie. ,,O, jongens, kunnen we niet even stilhouden om uit te rusten?"

Tom keek op zijn horloge. ,,Het is al zeven uur."

,,Geen wonder dat ik bijna flauwval van de honger," zei Dunk. Meteen keek hij in de tas of er misschien nog een korstje in zat. Maar er was geen kruimeltje te bekennen. ,,Nou ja, wat hindert het," zei hij flink.

,,Laten we nog een klein stukje verder gaan en dan onze tenten voor de nacht opslaan," stelde Tom voor. Snuffelend hief hij zijn gezicht omhoog. ,,Ruiken jullie ook water?"

,,Ik meende het al een poosje geleden te ruiken," vertelde Brownie, ,,maar hoe we ook lopen, er is geen druppel water te zien."

,,Ik zou wel een slokje water lusten," zuchtte Dunk. ,,Dat is tenminste beter dan niets."

,,Het zal waarschijnlijk een afschuwelijke smaak hebben," dacht Tom. ,,Het water van de rivier, waarin ik heb gelegen, smaakte heel vies. Dat komt natuurlijk door de kalkdeeltjes, die er onophoudelijk in vallen."

,,Vies of niet, ik ga er onmiddellijk van drinken," verklaarde Dunk vrolijk.

Met de fakkel boven zijn hoofd hobbelde hij verder. Hij was blij dat de gang hier weer hoger was, zodat hij rechtop kon lopen.

Ze hadden tijdens hun verblijf in de grotten al zoveel moeilijkheden moeten overwinnen, dat het werkelijk iets heerlijks was weer rechtop te kunnen lopen. Zijn blijdschap scheen niet te lang te mogen duren, want nu werd de bodem, waarop ze liepen, opeens verschrikkelijk ruw. Het druipsteen had obstakels van allerlei vormen gemaakt. Het werd Dunk bijna te veel zijn weg tussen al deze obstakels te zoeken. Hij stootte elk ogenblik zijn blote tenen en hij bleef met zijn schoen meer dan eens achter een steen hangen.

,,Moet dit nu echt?" kreunde hij. ,,Moeten we echt verder gaan door deze afschuwelijke gang?"

,,Maar, vriendje," riep Tom uit, ,,wat zou jij dan willen? Er is toch immers geen andere weg?"

Opeens struikelde Dunk. De fakkel schoot als een raket uit zijn hand. Hij scheerde als een bloedrode ster door de lucht, een spoor van vonkjes achterlatend. En toen was hij verdwenen.

,,Heb je je pijn gedaan, Dunk?" riep Brownie geschrokken uit. Zo snel ze kon ging ze naar haar broer toe.

Dunk zat verslagen voor zich uit te kijken. Hij had zijn ribben gestoten tegen een scherp stuk steen. Hij voelde zich helemaal duizelig. Met vaardige handen betastte Tom zijn jonge vriend.

,,Gelukkig, Dunk, je hebt niets gebroken. Maar waar is die fakkel gebleven? Ik zal eens kijken of ik hem zie. We kunnen ons echt niet veroorloven een fakkel kwijt te raken. Licht is erg kostbaar voor ons."

Het was een kleine ladder, die ruw maar solide was vervaardigd van touw, ijzerdraad en stukken ijzer.

Meteen ging Tom op onderzoek uit. Terwijl Brownie Dunk overeind hielp, hoorden ze Tom een schreeuw van schrik geven.

,,Wat is er nu weer aan de hand, Tom?"

,,Alle mensen, Dunk heeft geboft. Komen jullie eens kijken waar de fakkel is gebleven!"

De twee Mackenzies zagen vreemde schaduwen tegen de bovenkant van de gang.

,,Wees voorzichtig, hoor," waarschuwde Tom.

Brownie en Dunk schoven voetje voor voetje naar de plaats waar hun Maorivriend stond. Een kloof, die door de druipsteenobstakels bijna aan het gezicht onttrokken was, liep dwars door de gang. De kloof werd zwak verlicht door de fakkel, die op een richel in de wand van de kloof terecht was gekomen.

,,O, Dunk," fluisterde Brownie ontzet, ,,als je niet was gestruikeld, was je beslist in die kloof terechtgekomen! En hij is minstens zo diep als die in de eerste grot."

Brownie rilde en ze voelde dat ze van top tot teen kippevel kreeg. Die kloof leek wel een gevaarlijk monster uit een griezelig sprookje, dat met opengesperde muil in het donker lag te wachten op zijn prooi.

Dunk nam vol aandacht de diepte onder zich op. ,,Ik zie helemaal in de diepte water. Het kronkelt als een slang over de bodem. Jakkes, bah!"

,,Wel, ik denk dat dit het einde van onze reis is," mompelde Brownie teleurgesteld. ,,Verdraaid nog aan toe, alweer een doodlopend eind."

,,Om de dooie dood niet," zei Tom, ,,we kunnen waarschijnlijk wel verder! Kom eens kijken wat ik heb ontdekt!"

Hij liet het licht van zijn lantaarn over een voorwerp glijden, dat tegen de wand van de kloof op de richel was geplaatst. Het was een kleine ladder, die ruw maar solide was vervaardigd van touw, ijzerdraad en stukken ijzer.

,,Zal ik jullie eens iets zeggen? Ik beloof jullie op dit moment plechtig dat ik ieder jaar, tot mijn dood toe, een krans ga leggen op het graf van jullie oom Angus. Kijk eens wat hij ons heeft nagelaten!"

,,Maar, Tom, je wilt toch niet zeggen. . ." begon Brownie.

,,Hij heeft al het materiaal natuurlijk beetje voor beetje hierheen gebracht," ging de jonge Maori bewonderend verder. ,,Ik begrijp niet dat hij nooit een ongeluk heeft gehad. Hij was natuurlijk een uiterst voorzichtig man."

,,Maar, Tom," protesteerde Dunk, ,,draaf toch niet zo door. Waar zou die ladder voor dienen? Hij is te kort om hem over de afgrond te leggen. Dat zie ik zo."

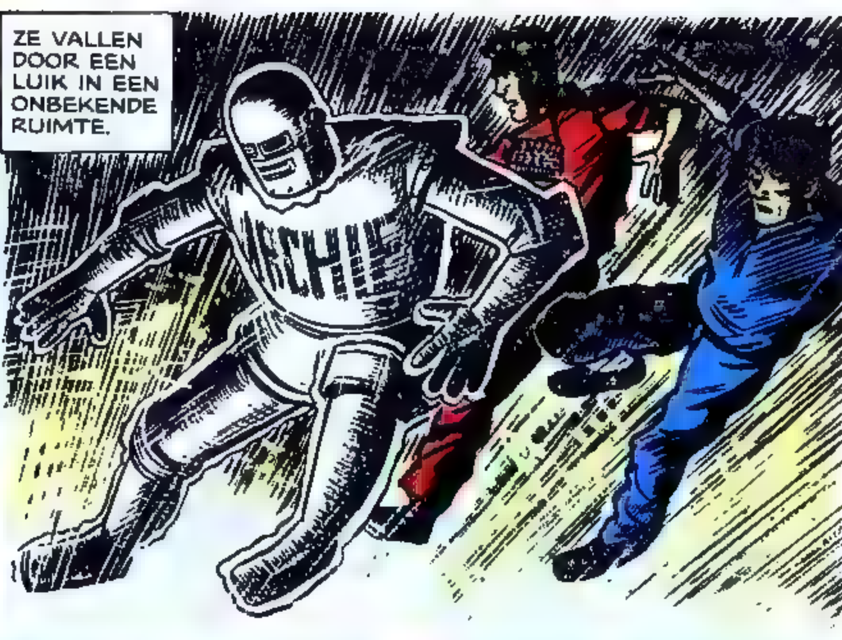
,,Wacht maar eens even, jongens. Dat ding staat hier heus niet voor niets. We zullen de kloof eerst eens goed bekijken."

WORDT VERVOLGD

DE MAN VAN STAAL

IN EEN AFGELEGEN STUK JUNGLE IN ZUIDOOST-AZIË HEBBEN TED, KEN EN ARCHIE DE STRIJD AANGEBONDEN MET DE IJSGEESTEN. NA VEEL HINDERNISSEN OVERWONNEN TE HEBBEN ONTDEKKEN ZE WAAR DE BEVELEN AAN DE IJSGEESTEN VANDAAN KOMEN.
HET IS EEN GROTE RONDDRAAIENDE DIAMANT VAN IJS.
ALS ARCHIE EEN GROTE STEEN GOOIT, KAATST DEZE TERUG.

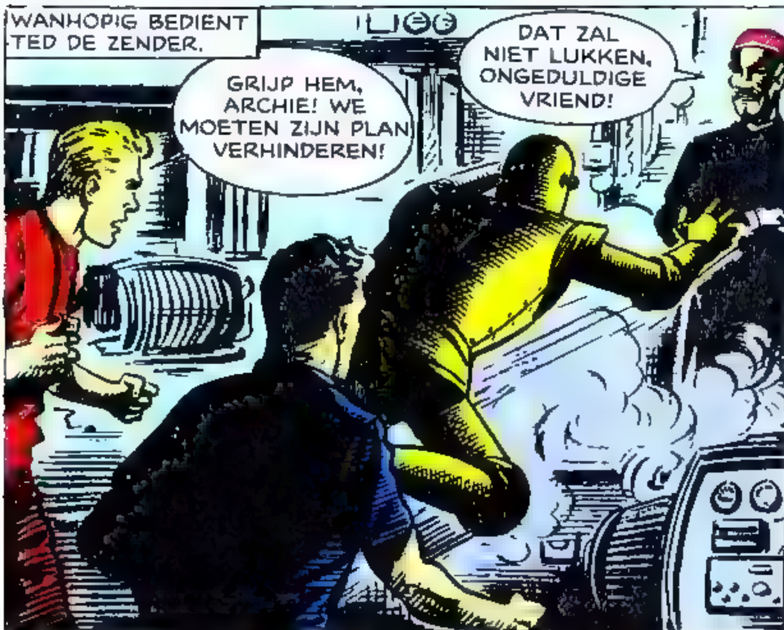

ER KLINKT EEN HOONGELACH UIT DE DIAMANT...
JE HEBT GELIJK! IK HEB JULLIE HIERHEEN GELOKT, WANT IK WIL JULLIE SPREKEN!
DE GROND ZAKT ONDER ONZE VOETEN WEG! AAAH!

ZE VALLEN DOOR EEN LUIK IN EEN ONBEKENDE RUIMTE.
ARCHIE

DOOR ZIJN VAL BREEKT HET IJS VAN ARCHIE AF.
WAAR ZIJN WE NU WEER BELAND? HET LIJKT WEL EEN LABORATORIUM. ALLES IN ORDE, TED?
HET LIGT ERAAN, WAT JE MET „ALLES" BEDOELT.

DAN KLINKT EEN MENSELIJKE STEM.
ZIE HIER HET BREIN ACHTER DE DIAMANTENGEEST! MIJN NAAM IS MEGALA. VROEGER WAS IK HEERSER IN DIT GEBIED, MAAR DIE MIJ VERSTOTEN HEBBEN, ZULLEN DE DAG VAN HUN GEBOORTE BETREUREN.

MET MIJN DIAMANTENGEEST STUUR IK DE IJSGEESTEN UIT OM IEDER UIT DE WEG TE RUIMEN, DIE MIJ TEGENWERKT. HEEL ZUIDOOST-AZIË ZAL MIJ GEHOORZAMEN OF BEVRIEZEN!

WANHOPIG BEDIENT TED DE ZENDER.
GRIJP HEM, ARCHIE! WE MOETEN ZIJN PLAN VERHINDEREN!
DAT ZAL NIET LUKKEN, ONGEDULDIGE VRIEND!

ARCHIE BOTST ALS TEGEN EEN ONZICHTBAAR SCHERM
NOG EEN UITVINDING VAN MIJ. EEN ONZICHTBAAR SCHERM VAN PLASTIC IJS.
KRIIEEEK!

NU TER ZAKE. JULLIE HEBBEN EEN MACHINE, DE GIMLET, WAARMEE MEN ZICH ONDERGRONDS KAN VERPLAATSEN. WAAR IS DIE?
EEN GOEDE VRAAG. ONS ANTWOORD: VLIEG OP, MAN!

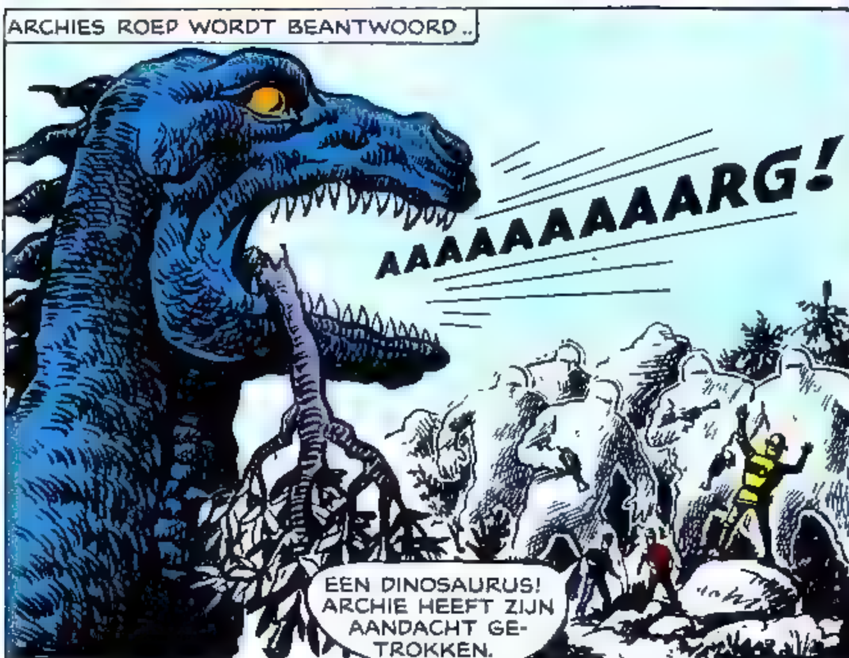

PLOTS OMGEEFT HEN EEN WITTE DAMP.
BLIJFT DIT ECHT UW ANTWOORD? DAN ZAL IK U MOETEN BEVRIEZEN.
HIJ MEENT HET ECHT! IK VOEL OVERAL IJSKORSTJES

ER KOMEN EEN PAAR IJSGEESTEN AAN...
DE GIMLET IS VERONGELUKT! ALLEEN WIJ KUNNEN HEM MAKEN. WE HEBBEN HEM VERSTOPT. WE BRENGEN U ERHEEN!...
DAT IS BETER... BRENG MIJN ROBOTS ERHEEN, EN GEEN GRAPJES!

EVEN LATER TREKKEN ARCHIE, TED EN KEN, BEWAAKT DOOR IJSGEESTEN, DOOR HET DAL UIT DE OERTIJD...
HET IS MET ONS GEDAAN, TED! ZELFS MET ARCHIE KUNNEN WE NIETS BEGINNEN TEGEN HUN WAPENS.
EN ALS DE GIMLET HET WEER DOET, ZAL MEGALA ONS NIET ZO MAAR LATEN GAAN.

IK HEB ARCHIE OP VOLAUTOMATISCH GEZET MISSCHIEN DAT ZIJN ELEKTRONISCH BREIN IETS BEDENKT, DAT ONS KAN REDDEN.
LATEN WE HET HOPEN.

PLOTS BEGINT ARCHIE TE SCHREEUWEN EN MET ZIJN ARMEN TE ZWAAIEN.
JAHOOOEEEEEE! HIER IS ARCHIE! HIERHEEN!
ARCHIE
WAT MANKEERT HIJ? HIJ LAAT ONS ALLEBEI DE BEVRIEZINGSDOOD STERVEN.

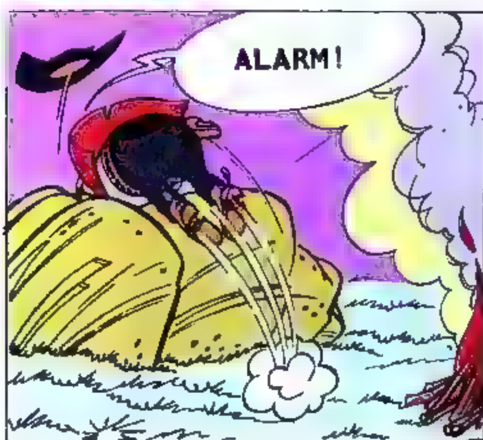

ARCHIES ROEP WORDT BEANTWOORD..
AAAAAAAAARG!
EEN DINOSAURUS! ARCHIE HEEFT ZIJN AANDACHT GETROKKEN.

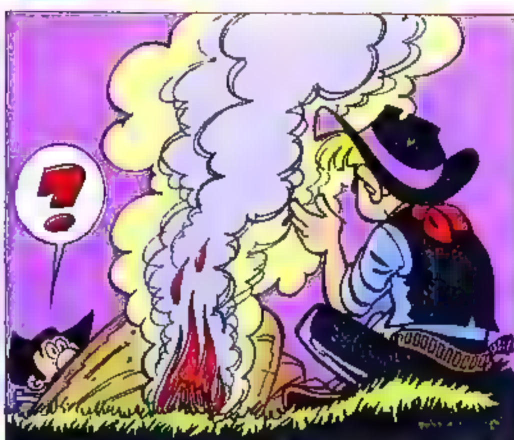

DAT BEEST ZIET ER NOGAL HONGERIG UIT. HIJ ZAL ONS WEL EEN LEKKER-HAPJE-VOOR-HET-SLAPEN-GAAN VINDEN.

HET KOLOSSALE BEEST IS HET ENIGE WAAR DE IJSGEESTEN BANG VOOR ZIJN.
DIE GOEIE OUWE ARCHIE HEEFT DE IJSGEESTEN WEG LATEN JAGEN. HET BEEST IS DOL GEWORDEN!
WE ZIJN GERED, MAAR VOOR HOE LANG?

SCHURKEN IN

ALARM!

?

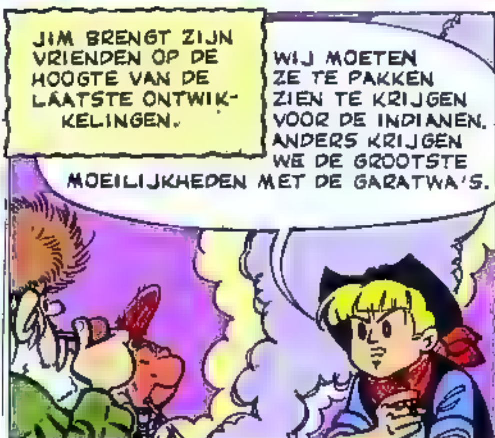

HOOR JE DAT, JIM ? „KRAK"! ER DOET IETS „KRAK". ZE BESLUIPEN ONS. IK HOOR ZE LOPEN. HET ZIJN INDIANEN ! BLIJF TOCH NIET IN HET LICHT VAN HET VUUR ZITTEN !

WEES TOCH VERSTANDIG, JIM ! NU HOOR IK NIETS MEER. ZE ZIEN JE. ZE ZULLEN JE DODEN. DAN BLIJF IK ACHTER ALS EEN ARME WEES. IK ZAL MIJN VERDRIET VERDRINKEN IN ALCOHOL, OMDAT IK DAN HET LACHERTJE BEN VAN HEEL HET WILDE WESTEN. DAT ZAL ALLEMAAL JOUW SCHULD ZIJN... JIM !

TART HET NOODLOT NIET, JIM !
NIET ZO ZENUWACHTIG, BOY ! MENSEN MET KWALIJKE BEDOELINGEN MAKEN NOOIT ZO'N HERRIE...
JA, JE HEBT GELIJK. ZE HEBBEN HET NIET OP ONS GEMUNT, MAAR... MAAR...

OEF !
MOECHATOEKOE! ZITTENDE KAT!
DAG, HEPPY !

EVEN LATER...
WE DACHTEN, DAT WIJ JE MISSCHIEN ZOUDEN KUNNEN HELPEN TEGEN TOORLOOP EN ZIJN MAKKERS. DAAROM ZOCHTEN WIJ JE OP. HOE STAAN DE ZAKEN ?

JIM BRENGT ZIJN VRIENDEN OP DE HOOGTE VAN DE LAATSTE ONTWIKKELINGEN.
WIJ MOETEN ZE TE PAKKEN ZIEN TE KRIJGEN VOOR DE INDIANEN. ANDERS KRIJGEN WE DE GROOTSTE MOEILIJKHEDEN MET DE GARATWA'S.

STA MIJ TOE ZITTENDE KAT GEVEN JULLIE EEN GOEDE RAAD. WIJ MOETEN GARATWA'S OPENLIJK EN ALS VRIENDEN BENADEREN. ZIJ ALLES ZULLEN BEGRIJPEN EN SCHURKEN AAN ONS UITLEVEREN...
GOED GESPROKEN, ZITTENDE KAT. ZITTENDE KAT WIJS MAN !

DUS DE VOLGENDE OCHTEND...
LANGS DEZE WEG KOMEN WIJ HET VLUGST BIJ HEN. HUN DORP IS DRIE DAGEN REIZEN HIER VANDAAN.
DAT WORDT EEN LEKKER HAPJE...
GEBIED DER INDIANEN
U VERLAAT HET AMERIKAANSE GRONDGEBIED

WE REIZEN NU AL TWEE DAGEN DOOR HUN GEBIED EN WE HEBBEN ZELFS GEEN INDIANENVEER GEZIEN. VOLGENS MIJ...

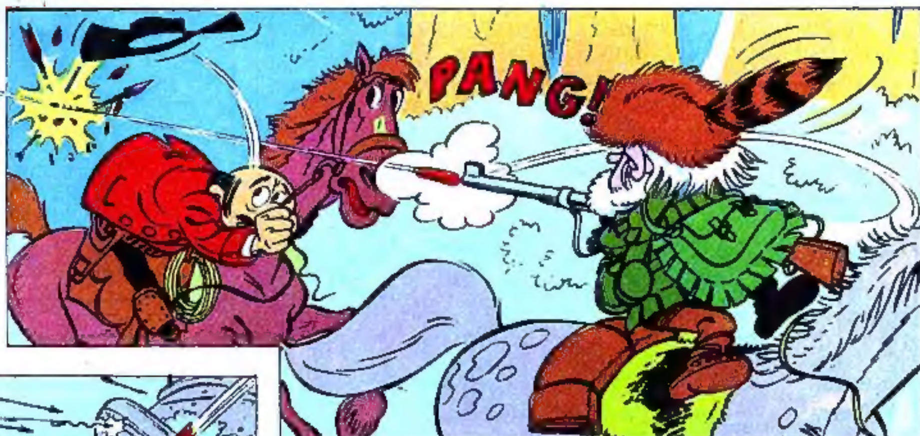

...IS HIER GEEN LEVENDE ZIEL TE BEKENNEN.
18

GEVAAR

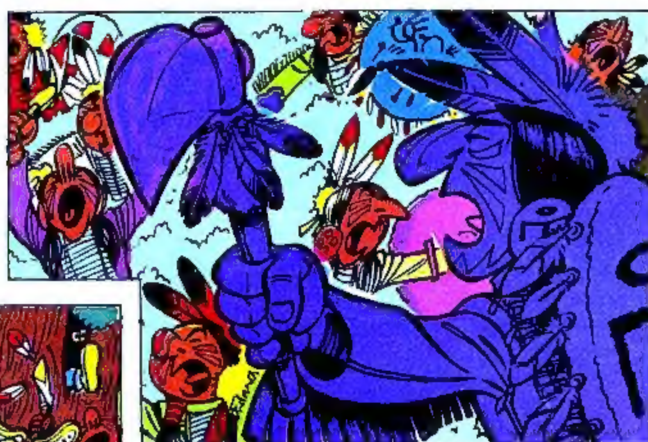
Jim en Heppy zijn nu niet ver meer van de gevaarlijke Garatwa-Indianen af. Zullen ze op tijd komen om de vier schurken uit hun handen te redden?

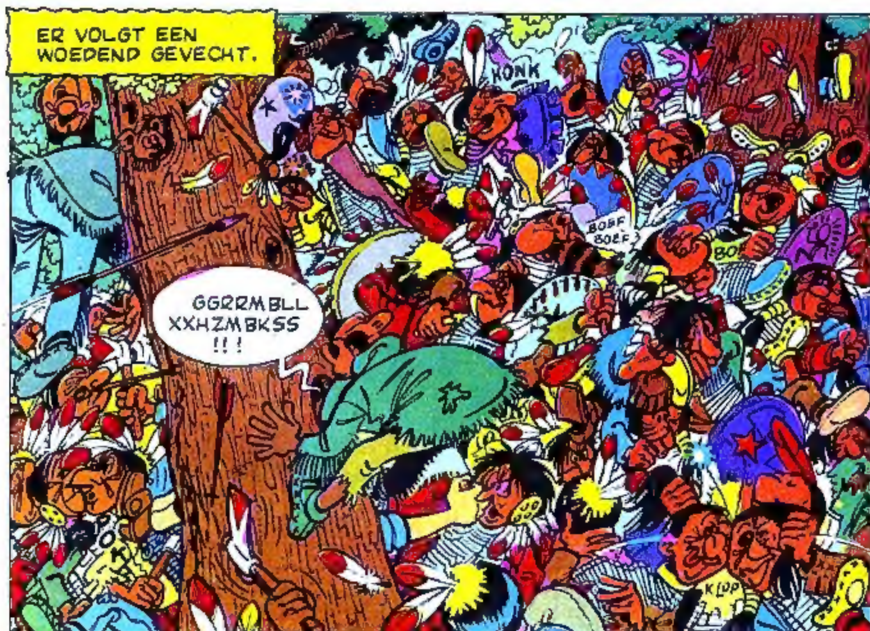

De avonturen van Susan

IN NEVADA HOORT SUSAN DAT HAAR VADER VERTROKKEN IS NAAR NEW YORK. ZE ONTFERMT ZICH OVER DE HOND DUMPIE, DIE VROEGER VAN HAAR VADER IS GEWEEST. DEZE DUMPIE DREIGT HAAR NU IN MOEILIJKHEDEN TE BRENGEN...

WAAR HEB JE DIE HOND VANDAAN? DIE KINDEREN BEWEREN DAT JE HEM GESTOLEN HEBT.

DAT IS NIET WAAR! IK HEB HEM GEKREGEN VAN EEN BUURVROUW VAN MIJN VADER!

SUSAN VERTELT WAAROM ZIJ HIERHEEN GEKOMEN IS, EN DOET DE AGENT EEN VOORSTEL.

ALS U ME NIET GELOOFT LATEN WE DAN NAAR DIE MEVROUW GAAN. ZE WOONT DAAR.

HET MEISJE SPREEKT DE WAARHEID. DIE HOND IS VAN HAAR VADER GEWEEST EN IK HEB HEM VERZORGD.

HM.

DIE KWAJONGENS HEBBEN ME VOOR DE GEK GEHOUDEN. MAAR IK KRIJG ZE NOG WEL!

JE KUNT MET EEN GERUST HART VERDER GAAN.

DANK U WEL, AGENT. KOM, DUMPIE.

MAAR OP DE HOEK VAN DE STRAAT...

DAAR GAAT ZE! DAT MOGEN WE NIET OP ONS LATEN ZITTEN.

KOM MEE, JONGENS!

HEE, JUFFIE, JIJ HEBT DIE HOND GESTOLEN EN TOCH HEEFT DIE AGENT JE LATEN GAAN, HÈ?

LATEN WE HAAR EEN LESJE GEVEN, MORTON!

GRRRR!

WACHT MAAR EENS EVEN !
LAAT ME MET RUST! IK HEB NIETS GEDAAN !
© L. F. S.

MAAR DAN KOMT DUMPIE ONVERWACHT TUSSENBEIDE...
PAS OP VOOR DIE HOND !
AU !!
HELP !

HET RESULTAAT VAN DIE ONVERHOEDSE AANVAL IS OPMERKELIJK. ALS SUSAN DUMPIE GEKALMEERD HEEFT...
WE WISTEN NIET DAT JE HOND ZO MOEDIG WAS. ZULLEN WE VRIENDEN WORDEN ?
HEEL GRAAG !
GRRR !

SUSAN VERTELT DE JONGENS DAT ZE VANUIT NEW YORK HIERHEEN IS GEKOMEN OM HAAR VADER TE ZOEKEN.
IK MOET NU METEEN TERUG NAAR NEW YORK, MAAR IK WEET NIET HOE. IK HEB GEEN GELD !
ARME SUSAN !

JONGENS, WE MOETEN HAAR HELPEN. WE MOETEN GELD BIJ ELKAAR BRENGEN VOOR HAAR REIS !
ZO IS HET !
OKEE !
JA, DAT DOEN WE !

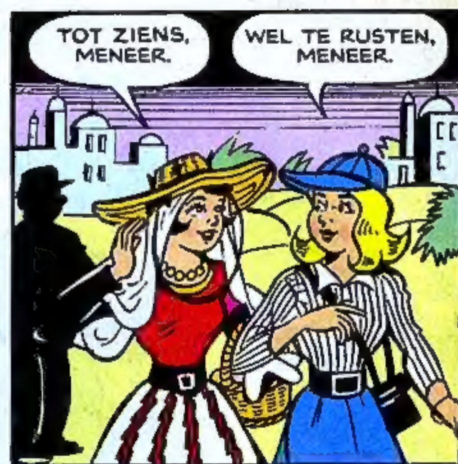

MAAR WAAR HALEN WE GELD VOOR DE REIS VANDAAN ?

WE MOETEN HET HEEL SNEL HEBBEN, ANDERS IS SUSAN GEDWONGEN HIER TE BLIJVEN !
JA, MAAR HOE ?

DAN ZIET MORTON OPEENS IETS...
HEE, KIJK DAAR EENS ! KOM VLUG MEE, JONGENS !
WAT HEEFT MORTON GEZIEN ? DAT HOREN WE DE VOLGENDE WEEK.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3. Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.